

fra Funktionærerne ved de private Jernbaner om ogsaa at kunne faa Lov til at anvende Auditøren. Angaaende dette Spørgsmaal behøver jeg vist ikke at sige mange Ord, idet jeg var udførlig inde derpaa forleden Dag ved Finanslovens tredie Behandling. Med Hensyn hertil er Forholdet dette, som allerede nævnt, at Auditørens Arbejdsevne er spændt til det yderste, idet han i Aaret 1909 havde 100 Tilfælde til Undersøgelse, altsaa kun 3 Dage til at undersøge hver enkelt Sag i. Det siger sig selv, at naar Forholdet er af den Beskaffenhed, at hans Arbejdsevne er spændt lige til det yderste, vil der ikke kunne blive nogen rimelig Formodning om, at han vil kunne faa Tid tilovers til at stille sig til Tjeneste for Privatbanerne. Det er da ogsaa kun sket i et enkelt Tilfælde tidligere, men dette enkelte Tilfælde har jo alligevel skabt en vis Tradition, og jeg vil da ogsaa derfor sige, at hvis et saadant Tilfælde skulde fremkomme paa ny, at Bestyrelsen for en eller anden Privatbane ønsker Auditøren anvendt til Undersøgelse af en Sag, og Auditørens Tid tillader det, vil det ikke blive nægtet fra Ministeriets Side. Med Hensyn til Spørgsmaalet, om ogsaa Privatbanernes Funktionærer kunne fremkomme med Ønske om Auditørens Anvendelse, skal jeg dertil sige, at jeg ogsaa vil kunne tænke mig, at der er Tilfælde, hvor det vil kunne ske. F. Eks. vil det kunne ske i Tilfælde af, at Undersøgelsen af en Sag vedrører nogen Statsbaneinteresse, f. Eks. hvor der foreligger Forsømmelse af Sikkerhedstjenesten paa en Forbindelsesstation eller lignende, i saadanne Tilfælde vil jeg kunne tiltræde, at ogsaa den sigtedes Ønske vil kunne tages i Betragtning, men kun gennem Forhandling med vedkommende Banes Bestyrelse. Mere er jeg ikke i Stand til at sige om denne Sag, men jeg haaber ogsaa, at dette mit Svar maa kunne tilfredsstille den ærede Ordfører og Udvalgets andre ærede Medlemmer. Jeg tror nu at have udtalt mig saa nogenlunde udførligt angaaende Lovforslaget og Betænkningen og skal slutte disse faa Bemærkninger med at gentage min Tak for den Enstemmighed, hvormed Udvalget har sluttet sig til dette Forslag.

Jessen: Ogsaa jeg vilde gerne understrege, at det er en meget betydningsfuld Sag, vi her behandle, langt mere betydningsfuld, end selve Lovforslagets Omfang synes at vise. Det drejer sig nemlig om et stort Personale, en stor Del af den

danske Befolkning, hvis Retsforhold vi her forhandle om. Jeg kan give den ærede Ordfører Ret i, at vi fra vor Side i Udvalget have maattet resignere i ikke ringe Grad. Som jeg udtalte ved første Behandling, have vi indtaget det Standpunkt, at vi kunde have ønsket i endnu højere Grad at imødekomme Tjenestemændenes Ønsker, end det er sket ved dette Forslag. Efter Omstændighederne have vi imidlertid ment at kunne slutte os til Forslaget, saaledes som det foreligger med de stillede Ændringsforslag.

Jeg vil for mit Vedkommende takke Ministeren for de Udtalelser, han fremsatte vedrørende de Punkter, som der navnlig har været Strid om i Udvalget. Herved er dog naaet en Del for Personalet, vi ere naaede henimod en virkelig Retsordning, henimod, at Personalet med større Tryghed end hidtil kan imødesee de Afgørelser, som blive truffene, og som ofte dreje sig om de største Livsinteresser. Jeg er glad ved, at Ministeren har oplyst, at han vil afsende de af ham omtalte Skrivelser henholdsvis til Auditøren og Generaldirektionen. Derved er opnaaet en Del af det, som Personalet ønskede, nemlig at de ikke stilles saa vilkaarligt som hidtil.

Vedrørende Spørgsmaalet om, at Auditøren skal begrunde sit Afslag overfor en Anmodning om Vidneførsel, vil jeg gerne sige, at jeg tillægger dette ikke ringe Betydning. Thi et er saadan i Almindelighed at sige, at det Vidne har saamænd ingen Betydning for Sagen, det behøve vi ikke at afhøre, et andet er, hvis man skal gøre en Protokolliførsel derom, saa bliver efter min Mening Overvejelsen deraf grundigere, end den ellers vilde blive, og der opnaas ogsaa derved en større Tryghed for, at Sagen bliver oplyst i alle sine Enkeltheder, saa godt som det paa nogen Maade lader sig gøre.

Vi have fra vor Side ønsket, at der i flere Tilfælde end de af Ministeren nævnte kunde blive Adgang for den sigtede til at have en Bisidder med sig, naar Sagen bliver forelagt for højeste Instans, men vi maa paa den anden Side erkende, at Arbejdet derved for Ministeren let kunde blive uoverkommeligt og have derfor resigneret. Jeg ved ikke, om jeg hørte rigtigt, eller om jeg misforstod Ministeren, men det forekommer mig, at Ministeren sagde noget om, at denne Bisidder skulde Organisationen ikke kunne vælge. Det er jeg for saa vidt enig i, men hvis Ministerens Udtalelser skulde forstaas saadan —